

ΑΝΤΙΘΕΣΗ

ΕΝΤΥΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ &
ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ.

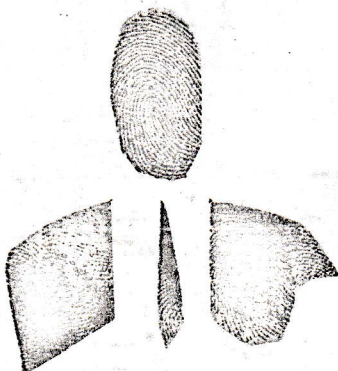
Μαρτίης 87

Τιμή: 40

ΤΕΥΧΟΣ
2

ΦΙΛΩΑΤΡΟ ΜΑΧ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ.
 Έγινε συζήτηση για τον Χρ. Ρούσο στο αμφιθέατρο ΜΑΧ του Πολυτεχνείου στις 24/2/1987, από την Επιτροπή Υπεράσπισης Πολιτικών-Κοινωνικών Δικαιωμάτων και το ΑΚΟΕ. Έγινε αναφορά στην συνέχιση του αγώνα, ειδικά τώρα που η νοσηλεία του στο Τζάνειο πρέπει να ανανεωθεί από δικαστική απόφαση (η αίτηση απορρίφθηκε). Με τη σειρά μας έχουμε να επισημάνουμε δυό αναφορές, πέρα από τα γνωστά που έδωσε ο τύπος για τη συζήτηση αυτή. 1) Σύντροφος που προσπάθησε να πείσει την Επιτροπή ότι το θέμα του Χρ. Ρούσου συνδέεται με το όλο σωφρονιστικό σύστημα, ότι πρέπει να γίνει πορεία συμπράξης κι όχι μόνο να "αγωνιστούν" με τα νομίμα μέσα, όπως πρόβαλλε η Επιτροπή και ότι ήταν λυπηρό ~~στο Χρ. Ρούσο~~ που στις 14/2/1987 έγινε πορεία συμπράξης προς τους κρατούμενους της Κέρκυρας και η Επιτροπή δεν παρουσιάστηκε σε αυτή. 2) Πρόταση που έγινε για διήμερο στην Κέρκυρα, που ευρωβουλευτές, δικηγόροι, δημοσιογράφοι κ.ά. θα επισκέπτονταν τις φυλακές για να διαπίστωναν τις συνθήκες κράτησης και υγείας των κρατουμένων. Για μας είναι αξιολύπητη αυτή η κίνηση την στιγμή που δεν μένει παρά το μισό του Νταχάου για να καταστραφεί.

ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ ΚΝΑΤ, ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ ΜΑΤ.
 Στην συζήτηση για τα ναρκοδικαστικά στην Βουλή η Μ. Δαμανάκη υποστήριξε ότι δεν είναι όλη η αστυνομία διαβρωμένη. Ίσως ήθελε να δικαιολογήσει την παρουσία κομμουνιστών στα ΜΑΤ και την ελληνική αστυνομία. Ίσως γιατί ο πρώην άντρας της ο Καραγκιουλές ήταν ο συντονιστής των ΚΝΑΤ το 1979 κι είχε πλαστογραφήσει υπογραφή μέλους της Σ.Ε. του Πολυτεχνείου, για να ελέγχει τον ραδιοσταθμό,

στην Γλυφάδα και στις γειτονικές της συνοικίες (Τερψιθέα, Αργυρούπολη κ.λ.π.) τα ναρκοδικαστικά κάνουν θραύση μέσα στην νεολαία. Κατά τα άλλα οι τοπικοί μαζικοί φορείς (βλέπε κομματικά παραρτήματα) αρκούνται σε ανούσια ψηφίσματα για τον επιζήμιο ρόλο της Αμερικάνικης Βάσης στην περιοχή.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Στο Ανω Καλαμάκι το εργοστάσιο "Κλινοστρώμ" φτιάχνει στρώματα. Όταν πηγαίνεις να ζητήσεις δουλειά πρέπει να κάνεις δήλωση ότι αποκηρύσσεις τον συνδικαλισμό. Σύμφωνα με τον εργοδότη Κατσάμπα ο συνδικαλισμός είναι αυτός που κάνει προβληματικές τις επιχειρήσεις και όχι το σύστημα.

ΕΙΝΑΙ ΚΕΦΑΤΟΣ, ΕΙΝΑΙ Ο ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο Βερόπουλος παλιότερα δεν γνώριζε το σλόγκαν "εκεί που ο αγώνας δίνει κέφι", αλλά σήμερα γνωρίζει το σλόγκαν "εκεί που το κέρδος δίνει κέφι".

Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑΣ.

Στις 19/2/1987 οι Αμερικανοί από την βάση του Ελληνικού, λόγω διαφορετικής εθνικότητας κι "ανθελληνικής στάσης" από το παρελθόν, ζητούν με εξώδικο από το Υπουργείο Αμυνας να μεταφερθεί, έξω από την βάση, το γραφείο του Συλλόγου Εργαζομένων (ΣΕΔΗΠΙΑ), προβάλλοντας υπηρεσιακούς λόγους. Οι Έλληνες εργαζόμενοι στην βάση κινητοποιήθηκαν επικαλούμενοι τις συνδικαλιστικές τους ελευθερίες, ζητώντας από την ΓΣΕΕ παρέμβαση στο συγκεκριμένο ζήτημα (παλιότερα το είχε κάνει) γνωρίζοντας τις απόψεις της "για την ειρήνη που κινδυνεύει με την παρούσα των βάσεων και την πολιτικοοικονομική εξάρτηση της χώρας". Οι εργαζόμενοι στις βάσεις είναι φυσικό ότι δεν βρήκαν αγγελία στα "ΝΕΑ" και ότι πράγματι προσλήφθηκαν μετά από κάποιες συστάσεις. Είναι σαφές ότι οι φακέλλοι τους παίρνουν από εξονυχιστικό έλεγχο από την ΣΙΑ. Οι εργαζόμενοι στις βάσεις παράγουν για το ξένο κεφάλαιο, υπερασπίζουν τώρα (όπως και παλιά) την εργασία τους ενώ γνωρίζουν την ασχήμια των βάσεων κι από την αλλη τους βλέπεις (ΓΣΕΕ, ΕΚΑ, ΣΕΔΗΠΙΑ) να καταβαίνουν σε πορείες για την ειρήνη.

Υπεύθυνος νόμου:

Δημ. Τρωαδίτης

ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΡΑΞΗ

Στις 27/2/87 η Έταιρεία ΤΙΤΑΝ και ο πρόεδρος του Σ.Ε.Β. Παπαλεξοπουλος, απέλυσε 55 εργαζομενους του εργοστασιου ελευσινας με προοπτικη για αλλους 100.

Το σωματειο εργαζομενων ΤΙΤΑΝ σε σχετικη ανακοινωση του για το θεμα καταγγειλε τις απολυσεις σαν παρανομες και καταχρηστικες, και κηρυξε απεργια για τις 3η/3/87 και την πραγματοποιηση πορειας στο υπουργειο εργασιας. Οι εργαζομενοι τονιζουν οτι το εργοστασιο της ελευσινας ειναι βιωσιμο και οι μονοι που ωφελουνται ειναι η εργοδοσια μιας που κτυπιεται ο κλαδος και η παραγωγη.

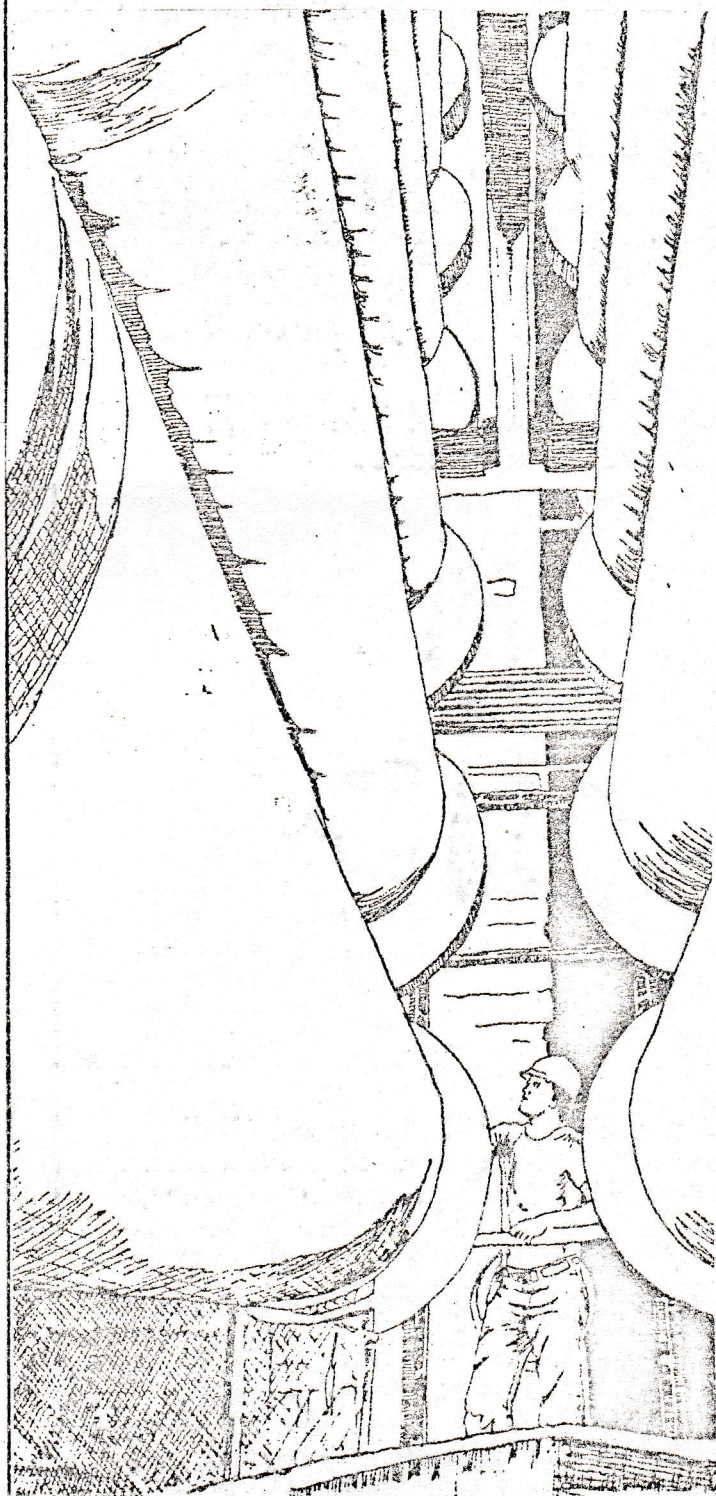
Τα βασικα επιχειρηματα των εργαζομενων που παρουσιασαν και τα παραθετουμε, ηταν:

- 1) Το ελληνικο τσιμεντο ειναι το πιο φθηνο στην ευρωπη και στις χωρες της Ε.Ο.Κ (σημ: και κατ'επεκταση συναγωνισμο)
- 2) Τα εργα που εχουν εξαγγελθει (Εκτροπη του αχελου-μετρο-Ζευξη Ριου Αντιριου) χρειαζονται τονους τσιμεντο.
- 3) Το τσιμεντο ειναι το πιο ανταγωνισμο και συναλλαγατοφορο προιον στην ελλαδα.
- 4) Ακομα οι εργαζομενοι πρεπει και θα περιφρουρησουν το δικαιομα στη δουλεια.

Στο τελος το σωματειο καλει το λαο της ελευσινας και ολων των φορεων που θα μπορούσαν να βοηθησουν στην επιλυση του

ες καταστασεις πρεπει και τους αξιζει επαναστατικη συνεχεια και λυση.

Και οχι αποσπασματικες και της σιγμης λυσεις που τους μονους που συμφερει ειναι το κρατος και τα αφεντικα.

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Εδώ και αρκετό χρονικό διάστημα βρισκόμαστε μπροστά σε μία κρίση του ζητήματος της κατοικίας που ήρθε να προστεθεί στα συσσωρευμένα ήδη κοινωνικά προβλήματα. Το ζήτημα πήρε ανησυχητικές διαστάσεις με αφορμή τα κυβερνητικά μέτρα που καταργούν τον έλεγχο στην μίσθωση κατοικιών και που οδηγούν στην απελευθέρωση των τιμών των ενοικίων. Έτσι το ζήτημα περιστρέφεται σε δύο βασικούς άξονες, την έλλειψη διαθέσιμων για ενοικίαση κατοικιών και την αισχροκέρδεια των ιδιοκτητών που ανεβάζουν τα ενοίκια σε απίθανα ύψη.

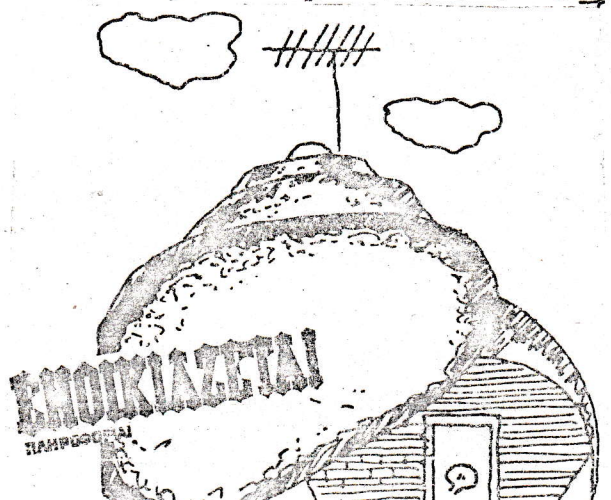
Ποιός όμως ευθύνεται για αυτή τη κατάσταση; Οι ιδιοκτήτες παραπονιούνται πως φταίνε οι εργολάβοι που ανεβάζουν συνεχώς τις τιμές κατασκευής κατοικιών και το κράτος που δεν κάνει τίποτα για να τους περιορίσει. Οι εργολάβοι λένε πως φταίει το κράτος που τους φορολογεί βαριά για αυτό και ανεβάζουν τις τιμές. Το κράτος λέει πως φταίνε και ιδιοκτήτες και οι εργολάβοι γιατί κερδίζουν με αυθαίρετους κι επιζήμιους τρόπους. Οι μόνοι που τελικά δεν μπορούν να φταίνε είναι οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές κ.λ.π. που η κατάσταση αυτή ξεσπάει σε βάρος τους.

Πιστεύουμε πως τα αίτια και τις ευθύνες θα πρέπει να τις αναζητήσουμε στο ίδιο το κράτος. Γιατί από την μία αναθέτει την διαχείριση του προβλήματος στο οικονομικό κεφάλαιο, που με τη βάση του νόμου προσφοράς και ζήτησης στοχεύει σε μεγαλύτερα κέρδη. Τα κριτήρια αντιμετώπισης του προβλήματος από το οικονομικό κεφάλαιο είναι αντικοινωνικά γιατί δεν βλέπει το ζήτημα σαν μία από τις βασικές κοινωνικές ανάγκες, αλλά σαν ένα ακόμα εμπορεύσιμο είδος. Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές κ.λ.π. πρέπει να διαθέτουν όλο και περισσότερα χρήματα για στέγαση. Από την άλλη υπάρχει ένα μεγάλο δυναμικό κτιρίων που αποτελείται από παραδοσιακά κτίσματα, ακατοίκητα διαμερίσματα λόγω κληρονομικών κατασχέσεων κ.λ.π., ιδιοκτησίας της ανώτερης κληροδοτούμενης

επαγγελματικές στέγες, είτε το αφήνουν ανεκμετάλλευτο, παρά να το χρησιμοποιήσουν για να λυθεί το πρόβλημα στέγασης σε ένα μεγάλο αριθμό εργαζομένων, ανέργων και φοιτητών. Την ίδια στιγμή αποπερατώνονται με ταχύτητα και απόλυτη προτεραιότητα διάφορα έργα βιτρίνας όπως τα νέα κτίρια της Ασφάλειας και των Δικαστηρίων, τα πολυτελή στάδια της Καλογρέζας και του Φαλήρου, ενώ διάφορα άλλα προγραμματίζονται όπως το μετρό, τα βιομηχανικά και βιοτεχνικά πάρκα κ.λ.π. Είναι φανερό πλέον ότι το κράτος δεν ενδιαφέρεται για την κάλυψη των στεγαστικών κι άλλων αναγκών των ανθρώπων, παρά μόνο για την αστυνόμευση και το μάντρωμά τους σε γιγάντια στάδια.

Όμως εκτός από όλα αυτά ας δούμε και την άλλη πλευρά του ζητήματος.

Οι πόλεις στον καπιταλισμό κατασκευάζονται έτσι ώστε οι άνθρωποι που τις κατοικούν να εκπληρώνουν κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο τις παραγωγικές και καταναλωτικές τους υποχρεώσεις. Τα διάφορα έργα "υποδομής" και βιτρίνας (δρόμοι, πάρκα, βιομηχανικές ζώνες, εμπορικά κέντρα, μετρό χώροι φυχαγωγίας κ.λ.π.) είναι απαραίτητα για να λειτουργούν σε τεράστια παραγωγικά κέντρα. Και από όλα αυτά φυσικό είναι να κερδίζουν μόνο οι καπιταλιστές, αφού το κόστος κατασκευής πληρώνεται από τους εργαζόμενους, τον απλό λαό, με την μορφή των άμεσων κι έμμεσων φόρων. Έτσι όλοι οι κρατικοί φορείς και οι υπηρέτες τους αγωνίζονται να πείσουν τους εργαζόμενους ότι τα μισθολογικά και τα κλουβιά που μένουν είναι οι κατοικίες. Οτι τα γκέττο που στοιβάζονται τα παιδιά τους είναι παιδικές χαρές. Οτι τα κολαστήρια της καταναγκαστικής εργασίας είναι χώροι δουλειάς. Οτι οι χώροι αλλοτρίωσης, πλήξης, μιζέριας κι εκτόνωσης είναι κέντρα φυχαγωγίας.

Η ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ

Ο εργάτης γης (εργάτης υπαίθρου) κι ο εργάτης πόλης έχουν στο ιστορικό παρελθόν προβάλλει τις επαναστατικές αυτονομο-προοδευτικές "πρωτοβουλίες" τους ενάντια στην εξαθλίωσή τους από το σύστημα παραγωγής - κατανάλωσης που είχε προσδιορίσει κατά πολύ τη καθημερινή τους ζωή. Ο κρατικο-κομματικός συνδικαλισμός έτρεξε λαχανιασμένα να προλάβει τις "άγριες απεργίες" που θα γίνονταν ή αυτές που έγιναν χωρίς να επαναληφθούν. Τα παζάρια του κρατικο-κομματικού συνδικαλισμού και τα παιχνίδια σε βάρος του εργάτη φέρνουν μιά πλειάδα ιστορικών στοιχείων για τους εργατικούς αγώνες. Οσοι κατάφεραν να ξεσκεπάσουν την παγίωση των τιμών πώλησης των εργατικών αγώνων κυνηγήθηκαν, συκοφαντήθηκαν και στο τέλος απομονώθηκαν. Σήμερα η αγωνία για την ποιότητα ζωής παραμένει στην φωνή του εργάτη, μιά αγωνία που βαθουλώνει πράγματα κοινά σε όσους επέζησαν για να δούν την σύγχρονη γλώσσα των διεκδικήσεων να τους συντονίζει κομματικά πλέον σαν φερέφωνα. Για να δούν την αρρώστια της ανθρώπινης σάρκας που αφανίζεται, εκρυθνείται ή μεταλλάσσεται από τον καννιβαλισμό και τον ερμαφροδοτισμό των προσταγών που δίνουν τώρα τα αφεντικά του συνδικαλισμού για να προσφέρουν κέρδη στα αφεντικά της εργασίας (τους προστατεύουν για να μην κάνουν λόν-άουτ) φτάνοντας στο σημείο να ρουφιανεύουν τους απεργούς και ταυτόχρονα να δημιουργούν στρατιές απεργών κι απεργοπαστών όποτε θέλουν.

Ένα εφιαλτικό κολλάζ με τις έμμονες ιδέες κράτος-αφεντικά-απεργασπάστες-εργατοπατέρες για να συνεχίσουν να κυριαρχούν ψυχολογικά στους εργαζόμενους, πετώντας τους κατάμουτρα μιά κουλτούρα που έχει πάθει ψυχωτική υποταγή, από την μιά πλευρά με φτηνές και βρώμικες συγκινησεις, με γυαλιστερές εντύψεις και από

Η ΠΑΣΚΕ-ΓΣΕΕ προσπαθεί να αλλάξει πολιτική θέση μετά το πραξικόπημα και καταφέρεται ενάντια στην εισοδηματική πολιτική του ΠΑΣΟΚ κι από την άλλη ζητάει από τον Αρειο Πάγο να αναθεωρήσει τη γνωστή απόφαση του Εφρετείου. Η ΕΣΑΚ-Σ καλεί σε διάλογο τις αδικημένες κομματικές εργατικές παρατάξεις (και την ΔΑΚΕ) για να ενδέσει τα προβλήματα της εργατιάς. Ομως από την άλλη το ΚΚΕ κι η ΕΣΑΚ-Σ τσακώνονται για την ηγεσία της ΓΣΕΕ ενώ παράλληλα ο "σύντροφος" Φλωράκης ανακοινώνει στην συζήτηση για το 12ο συνέδριο ότι οι απεργίες πρέπει να γίνονται με μέτρο και ότι η Δεξιά χρησιμοποιεί τις απεργίες για να πάρει την εξουσία.

Με αυτόν τον τρόπο οι ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ κι ΕΣΑΚ-Σ εκθέτουν τα προβλήματα της εργατιάς για να κερδίσουν τα ηγετικά πόστα, επιχειρηματολογώντας για την εξαπάτηση αυτή. Το εφιαλτικό κολλάζ με τις έμμονες ιδέες κράτος-αφεντικά-απεργοσπαστές-εργατοπατέρες που καταφέρνουν τελικά να εγκαταλείπουν κάποιες διεκδικήσεις και να απροσανατολίζουν την εργατιά, πρέπει να διαλυθεί με την δημιουργία των επαναστατικών συνθηκών που θα πρέπει να αναπτυχθούν με ταχύ ρυθμό από τον εξαπατημένο εργάτη, που γνωρίζει το ιστορικό παρελθόν του, τον εργάτη που καταλαβαίνει την εξαγορά του από τον δάσκαλο των προσημασμένων

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ

ΚΑΙΡΟΙ

Στα πλαίσια ενός νόμου "γιά την καταπολέμηση της τρομοκρατίας" προστέθηκαν και συμπληρώθηκαν καινούργιες παράγραφοι στν ποινικό κώδικα. Οι καιροί αλλάζουν. Όταν στις 22/4/1976 η Ομοσπονδιακή Βουλή με τις παραγράφους 88α κι 130α του νόμου "γιά τρομοκράτες" ποινικοποιούσε την "υποστήριξη και την υποκίνηση αξιόποινων πράξεων", αναστατώθηκαν οι ελευθεριακοί κι οι αριστεροί. Ήταν σε όλους φανερό πως οι παράγραφοι αυτές δεν αναφερόντουσαν ούτε στην "τρομοκρατία", ούτε στις "αξιόποινες πράξεις". Τα μέτρα αυτά είχαν σαν στόχο την εγκληματοποίηση κάθε σκέψης, έκφρασης και συζήτησης που είχε σχέση με την προετοιμασία (πιθανών) πολιτικών ενεργειών. Δηλαδή ήταν μιά προσπάθεια που είχε σαν στόχο μιά πιο εμφαντικά διατυπωμένα γενική αλλά και ατομική λογοκρισία που στηριζόταν σε μιά μέθοδο εκφοβισμού. Η επίσημη αιτιολογία ήταν ότι έτσι προστατευόταν το "συναίσθημα εξασφάλισης της δικαιοσύνης". Ο πρώην υπουργός δικαιοσύνης και σημερινός πρόεδρος της κοινοβουλευτικής ομάδας του S.P.D. (σοσιαλδημοκράτες) Γιόχαν Φόγκελ επέστησε την προσοχή στην αναγκαιότητα της "προστασίας της εσωτερικής ειρήνης στην χώρα".

Οι παράγραφοι αυτές διαγράφηκαν το 1981 από τον ποινικό κώδικα, ύστερα από γενικότερη κριτική και διαμαρτυρίες γνωστών συγγραφέων και δημιουργών ταινιών όπως ο Χάινριχ Μπελ, Αλεξάντερ Κλούγκε, Φόλκερ Σλέντορφ.

Τις συνέπειες των νέων μέτρων αναγνωρίζει χαρακτηριστικά ακόμα και το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο: "Κατά την κρίση περιεχομένου ενός γραπτού λαμβάνονται υπόψη και οι σκέψεις του συγγραφέα, ακόμα και αν αυτές παρουσιάζονται σε λίγες μόνο σειρές του κειμένου, τις οποίες ένας προσεκτικός αναγνώστης μπορεί και να διακρίνει".

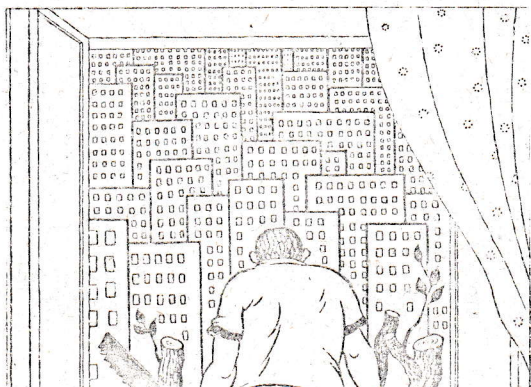
Τα μέτρα αυτά είναι ενάντια σε κάθε μορφή αντιπληροφόρησης. Ακόμα με την παράγραφο 129α του ποινικού κώδικα (σχηματισμός και υποστήριξη μιάς τρομοκρατικής οργάνωσης) τιμωρούνται τώρα με βαρύτερες ποινές τα πλημμελήματα.

Οι προστιθέμενες παράγραφοι 315 κεφ. I και 316β κεφ. I αναφέρονται στην ενόχληση της κυκλοφορίας και στις επιθέσεις εναντίον δημοσίων επιχειρήσεων π.χ. επιχειρήσεις γιά την εξοικονόμηση ενέργειας. Οι διαδηλωτές δηλαδή που στην διάρκεια μιάς διαδήλωσης δημιουργούν κυκλοφοριακή συμφόρηση θα μπορούσαν σύμφωνα με τα παραπάνω να θεωρηθούν οργάνωση τρομοκρατών. →

ΕΝΑ ΚΟΙΝΟΒΙΟ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Βρισκόμαστε στο Βερολίνο πιά πέρα από το Αμερικανικό αεροδρόμιο του Τάμπελχοφ. Ο χώρος ονομάζεται "U.F.A.". Ερεί βρισκόνταν άλλοτε τα κινηματογραφικά στούντιο με το ίδιο όνομα. Μετά τον πόλεμο αυτά έγιναν ερείπια. Ηταν ότι χρειαζόταν για μιά παρέα που έφαχνε για στέγη. Από το 1976 ζούσαν και δούλευαν μαζί ενωμένοι με την ιδέα "περιμένουμε από την ζωή μας κάτι διαφορετικό από την κατανάλωση και την μη δημιουργική δουλειά κι αντί να φλυαρούμε για όλα τα προβλήματά μας, θελήσαμε να τα λύσουμε μόνοι μας". Έτσι εφάρμοσαν έναν τρόπο να μαθαίνουν και να εξασκούν πολιτιστικές, αθλητικές, βιοτεχνικές δραστηριότητες. Είχαν επιτυχία, τους έλειπε μόνο το μέρος. Διηγούνται την συνέχεια της περιπέτειας: "Ένα συγκρότημα ROCK μας έδωσε την ιδέα. Πήγαμε με το ποδήλατο. Μείναμε κατάπληκτοι. Μιά τεράστια έκταση μπροστά μας, με 6 κτίρια, με σπίτια για κατοικία κι εργασία, με λιβάδια, με σπυροφόρα δέντρα, μιά μεγάλη αίθουσα, κινηματογράφο, εργαστήρια... όλα αυτά σε άσχημη κατάσταση, αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Συμφωνήσαμε γρήγορα". Έτσι λοιπόν 100 περίπου άτομα κατέλαβαν ειρηνικά τα κινηματογραφικά στούντιο "U.F.A." στις 9 Ιουνίου 1979. Για τα μέλη της Γερουσίας του Βερολίνου αυτό ήταν ένα σόκ, ήταν η πιο μεγάλη "εγκληματική επίθεση" της ιστορίας του Βερολίνου. Αποφάσισαν να αντιδράσουν. Δυστυχώς ήταν άσχημα προετοιμασμένοι για τον αντίκτυπο στα μέσα ενημέρωσης που σοδεύτηκε από μιά αλληλεγγύη πολύ θαυμάσια. Μοιράστηκαν 25.000 προκηρήξεις για να εξηγηθεί η ενέργεια στον κόσμο και τους γείτονες. Χιλιάδες επισκέπτες ερχόντουσαν καθημερινά για να βρουν τις πόρτες του U.F.A. ανοιχτές. Σάνκοι ολόκληροι με γράμματα συμπαράστασης έφταναν. Στις επόμενες κρίσιμες βδομάδες 120 άτομα από παντού ήρθαν για να βοηθήσουν στις πιο επείγουσες δουλειές.

Δόθηκε ακόμα δάνειο 20.000 μάρκων από μιά εναλλακτική τράπεζα. Μάταια προσπάθησαν να εκκενώσουν τον χώρο που έγινε πιά ένας χώρος υπόδειγμα και ένα τουριστικό αξιοθέατο. Αυτό εξηγεί εν μέρει 7 χρόνια μετά την ύπαρξή του. "Είμαστε μιά μεγάλη οικογένεια, ενωμένοι με ελεύθερη εκλογή" διευκρινίζουν. "Είμαστε σήμερα 70 μέλη και ζούμε από ένα κοινό ταμείο όπου εκεί μπαίνουν όλα τα χρήματα που κερδίζονται από τις διάφορες δραστηριότητές μας. Αν κάποιος έχει κάποια ανάγκη ή αν πρέπει να ταξιιδέψει το συζητάμε μαζί. Όλες οι αποφάσεις παίρνονται στην βδομαδιατική γενική μας συνέλευση. Δεν υπάρχει αρχηγός, έχουμε κοινό ταμείο, μιά κουζίνα, πολλά κρεβάτια. Καθένας δουλεύει κάποιες ώρες τη μέρα για την κοινότητα. Όλοι ασχολούνται με τα παιδιά". "Βέβαια ήταν τόσοι άνθρωποι ζούν μαζί μεράνυχτα υπάρχουν μερικές φορές και καυγάδες. Μόνο για τα προβλήματα των ερωτικών μας σχέσεων θα μπορούσαμε να γράφουμε βιβλίο. Αλλά το σημαντικό είναι ότι υπάρχει πάντα κάποιος για να μιλήσεις... για να μην πω ότι είναι η ομάδα ολόκληρη. Θέλουμε να γελάμε, όχι να κλαίμε. Περιθωριακοί είμαστε; Για μας οι πραγματικοί περιθωριακοί είναι αυτοί που δηλητηριάζουν τα λουλούδια και την γή, ξεριζώνοντας κάτω από τα πόδια τους το μέλλον του κόσμου". Κάνοντας μιά βόλτα περνάς μπροστά από το καφενείο "Ολέ", τις αίθουσες χορού και παντομίμας, τον ξενώνα (για 25 φιλοξενούμενους), το ξυλουργείο, το εργαστήριο κεραμικής, τον κινηματογράφο που λειτουργεί καθημερινά, το συνεργείο το εργαστήριο έρευνας για την ανάπτυξη ανανεώσιμης ενέργειας κλπ. Συνεχίζοντας φτάνεις στον φούρνο στο γκαράζ αυτοκινήτων, στο εργαστήριο ραπτικής και κατασκευών, στον σταύλο κ.λ.π. Παράδεισος πάνω στη γή; Σίγουρα όχι. Αν και ξέφυγαν από προβλήματα τόσο σοβαρά όσο της Κριστιάνιας στην Κοπεγχάγη (κυκλοφορία σκληρών ναοικωτικών) οι κρίσεις δεν λείπουν. Οικονομικές κρίσεις και κρίσεις εναλλαγής δομών. Για το άμεσο μέλλον υπάρχουν φιλόδοξα σχέδια όπως η κατασκευή ξενώνα για ηλικιωμένους. "Η μέση ηλικία εδώ είναι 35 χρόνων, αλλά θα θέλαμε να ζούμε και με μεγαλύτερα ακόμα άτομα, αυτή η εμπειρία μας λείπει". Όπως οι ίδιοι λένε "αυτή είναι η U.F.A. και...

Στην πραγματικότητα φαίνεται καθαρά από την ιστορία της παραγράφου 129α, ότι σκοπεύει σε έναν ευρύτερο πολιτικό χώρο, που αντιτίθεται στην απάνθρωπη πολιτική αυτού του κράτους, άλλοτε με ειρηνικές κι άλλοτε με μαχητικές κινήτοποιήσεις ή ακόμα και με συμβολικές πράξεις.

(Από το γερμανικό περιοδικό "DE SCHNUSS, Γενάρης 1987).

Να και μερικά παραδείγματα καθώς και μερικές εξηγήσεις από το παρελθόν:

Άρθρο 88: "Τιμωρείται με φυλάκιση 3 ετών πας όστις συγγράφει, εκτυπώνει, κυκλοφορεί, εκθέτει κι αναγγέλει δημόσια ένα βιβλίο, το περιεχόμενο του οποίου μπορεί να υποκινήσει την εκτέλεση αξιοποιήσιμων πράξεων, οι οποίες στρέφονται κατά της ανελευθερίας και δημοσίας ασφάλειας της Δημοκρατίας της Δ. Γερμανίας ή εναντίον των βασικών αρχών του ισχύοντος συντάγματος.

Παράγραφος 129α: 5 χρόνια φυλάκιση για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση. 10 χρόνια για τη συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση.

Η ήτερ Μπρούνερ, ριζοσπάστης ψυχολόγος, που απολύθηκε από το Πανεπιστήμιο όπου δίδασκει γιατί θεωρήθηκε ύποπτος προσφοράς καταφυγίου σε μέλη της R.A.F.

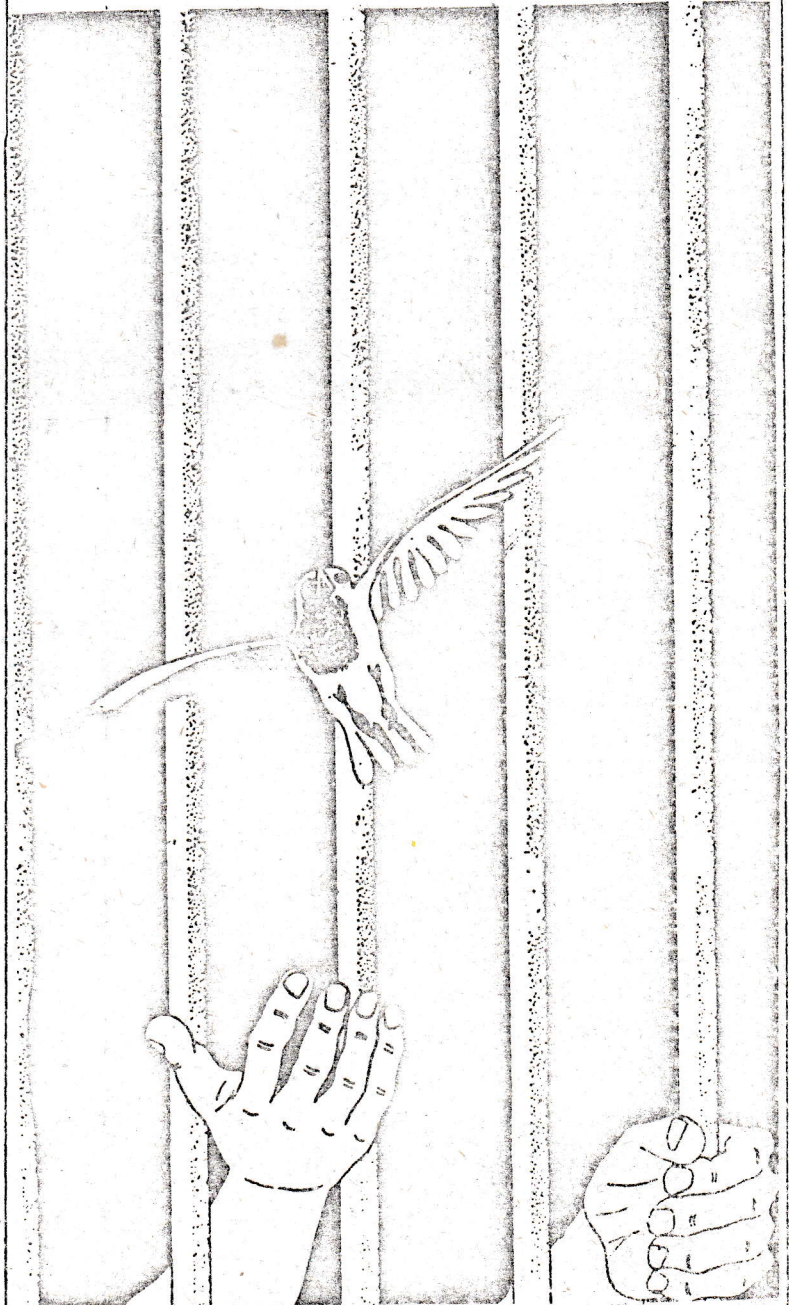
1970: Κλάους Βέμπερ, γιατρός, απολύθηκε γιατί μίλησε υπέρ των Παλαιστινίων και είχε ξαναμιλήσει κατά της απεργίας.

1972: Νόμος για έλεγχο κοινωνικών φρονιμάτων των δημοσίων υπαλλήλων και αποκλεισμό των ανατρεπτικών στοιχείων από αυτές. Περίπου 800.000 υπάλληλοι έχουν ερευνηθεί. Απαγόρευση εισόδου στην Δ. Γερμανία του Ζ. Π. Σάρτρ επειδή είχε επισκεφτεί στις φυλακές αγωνιστές της R.A.F.

Φόλκερ Σλέντορφ, σκηνοθέτης της ταινίας "Η χαμένη τιμή της Κατερίνας Μπλουμ", συκοφαντήθηκε από την Ντί Βέλτ ότι συμμετείχε στην επιτροπή αρωγής προς τους κρατούμενους-μέλη της R.A.F. και ζητούσε την δίωξη.

Χαϊνρίχ Μπέλ, παγκόσμια γνωστός νομπελίστας συγγραφέας, επιτίθεται δημόσια στις εφημερίδες του Σπρίνγκερ για την υστερία που προσαθούν σταθερά να προκαλάσουν στο θέμα της R.A.F. Δυό εβδομάδες αργότερα ο Καγκελάριος Β. Μπράντ αναγκάζεται να κάνει έκκληση για ηρεμία ανάμεσα στους Γερμανούς

απαγορεύτηκε οριστικά από το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο με τους όρους: "Δικηγόροι οι οποίοι διακηρύσσουν ότι δημιούργησαν μία σοσιαλιστική κολλεκτίβα εγείρουν, το ολιγώτερον, εις ένα μέρος του πληθυσμού, την εντύπωση ότι δεν θέλουν να εξασκούν το επάγγελμά τους με ανεξάρτητο τρόπο, κατά το φιλελεύθερο και δημοκρατικό πνεύμα του κράτους μας, αλλά σύμφωνα με ιδεολογίες σαφώς καθορισμένες και φιλόδοξες.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

13/12/1986. Κοπεγχάγη. Εκατοντάδες καταληψίες μπήκαν σε ένα εγκαταλελειμένο εργοστάσιο, έστησαν οδοφράγματα και συγκρούστηκαν με την αστυνομία αρκετές ώρες. Ένας νεαρός καταληψίας έβαλε φωτιά σε αστυνομικό τμήμα που βρισκόταν σε συγκρότημα πολυκατοικιών. Η ασυλόγιστη αυτή ενέργεια έβαλε τις ζωές των κατοίκων των άλλων ορόφων σε κίνδυνο. Το γεγονός πέρασε πρωτοσέλιδο στις εφημερίδες αποσπώντας την προσοχή του κόσμου από τις κύριες ενέργειες που είναι οι προσπάθειες για να δημιουργηθεί ένα κέντρο έκφρασης-δημιουργίας για την νεολαία.

23/11/1986. Κοπεγχάγη. 80-100 άτομα προκάλεσαν καταστροφές 1 εκατομμ. Δανικών κορώνων σε 28 περίπου βενζινάδικα της Σέλλ, δείχνοντας έτσι την εναντίωσή τους στη βία που η εταιρεία αυτή ασκεί καθημερινά σε βάρος των μαύρων της Ν. Αφρικής. Η ενέργεια έγινε από μια ομάδα που ονομάζεται "Αλληλεγγύη στον Στηβ Μπίκο". Συνελήφθησαν 3 άτομα που καταδικάστηκαν σε φυλάκιση και βαριά πρόστιμα.

19/2/1987. Ε.Π.Α.

Αναλυτές της επιτροπής πυρηνικών αντιδραστήρων πιστεύουν ότι υπάρχει κίνδυνος διαρροής ραδιενέργειας από 5 πυρηνικά εργοστάσια που εξέτασαν. Ομάδα πολιτών κατηγορήσει την επιτροπή ότι με το έργο της δεν βοηθά από την στιγμή που το προσωπικό στις βάσεις στη διάθεσή του έχει ναρκωτικά κι αλκοόλ.

3/3/1987. Μόσχα. Ο Σ. Γεφοιούκοφ αφέθηκε ελεύθερος μετά από 6 μήνες, επειδή διαμαρτυρήθηκε για την κράτηση του γιού του σε στρατόπεδο εργασίας αφού αρνήθηκε να εκπληρώσει την στρατιωτική του θητεία. Η κόρη του Λουντμίλα δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι ο πατέρας της είναι καλά, παρά το ότι δεχόταν ενέσεις στη ψυχιατρική κλινική, ναρκωτικών που του παρέχουν οι γιατροί.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΣΤΗΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ;
Η Θάτσερ έφτιαξε νέο νόμο που ισχύει από την αρχή του νέου χρόνου και απαγορεύει κάθε διαδήλωση που δεν έχει πάρει την άδεια της αστυνομίας τουλάχιστον 7 μέρες πριν. Το μέγεθος, η διαδρομή, η διάρκεια και τα συνθήματα πρέπει να έχουν εγκριθεί από την αστυνομία. Οι οργανωτές είναι υποχρεωμένοι να δίνουν τα αληθινά ονόματά τους και τις διευθύνσεις τους. Η παραβίαση του νόμου συνεπάγεται πρόστιμα πάνω από 1.000 λίρες, 3 μήνες φυλάκιση για οργανωτές και 400 λίρες για διαδηλωτές. Ένα ακόμα πλεονέκτημα, λοιπόν για την Θάτσερ που μπορεί περισσότερο από ποτέ να ξεφορτωθεί το "εμπόρευμα" (τους εργαζόμενους) που διαφωνούν μαζί της. Αυτό θα πεί ελευθερία της εργασίας.
(Αναστροφή από το Λονδίνο της

4/3/1987. Σαραγόσα. 3.000 φοιτητές διαδήλωσαν στην Αραγωνία ενάντια στην αστυνομική βία και καταστολή, ζητώντας ταυτόχρονα την παράτηση του αρχηγού της εκεί αστυνομίας. Είχε προηγηθεί πορεία στις 2/3/1987 που κατέληξε σε τριώρες συγκρούσεις με την αστυνομία. Συνελήφθησαν 14 διαδηλωτές κι 8 άτομα τραυματίστηκαν. Οι φοιτητές ζητούσαν πάγωμα των διδαστρων.

9/3/1987. Ντάκα. Το αντιεξουσιαστικό ένστικτο λειτούργησε πολύ θανάσια σε μια μαϊμού, που είχε λιθοβοληθεί το μωρό της θανάσιμα από δεκάδες μαθητές. Μια βδομάδα μετά η μαϊμού επιτέθηκε εναντίον τους κι έστειλε πολλούς από αυτούς στο νοσοκομείο. Μπήκε ακόμα σε κουζίνες σπιτιών στην πόλη και τις λεηλάτησε και πολ-

Οτι οι χώροι απόδευσης και κατανάλωσης στείρας κουλτούρας είναι πολιτιστικά και πνευματικά κέντρα. Οτι οι χώροι μαντρώματος κι ανώμαλης διοχέτευσης της δημιουργικής ενέργειας και διάθεσης της νεολαίας είναι αθλητικά κέντρα.

Η προσπάθεια του κράτους για να εκτονώσει μερικά το πρόβλημα, εντάσσεται στα πλαίσια του καπιταλιστικού εκουγχρονισμού και της πολεοδομικής ορθολογικοποίησης των πόλεων. Οι πόλεις σήμερα αναδεικνύονται σε κέντρα συσσώρευσης του κεφαλαίου κι αναβαθμίζονται. Το ζήτημα της κατοικίας, λοιπόν, είναι αποτέλεσμα της εξέλιξης της καπιταλιστικής πόλης σε υλικό υπόβαθρο της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής.

Άμεση λύση για αυτούς που έχουν πρόβλημα στέγασης είναι οι καταλήψεις των άδειων κτιρίων και κύρια αυτών που ανήκουν στην ιδιοκτησία της εκκλησίας και του κράτους. Λύση που βέβαια εκτονώνει το πρόβλημα και το μετατοπίζει χρονικά. Αλλά οι καταλήψεις μπορούν και πρέπει να γενικευτούν και να γίνουν αρχή αγώνων όχι μόνο ενάντια στην έλλειψη κατοικιών και την αύξηση των ενοικίων, αλλά κι ενάντια στην ίδια την καπιταλιστική πόλη, σαν τέτοια. Και θα πρέπει να πάψουν να κυκλοφορούν στα μυαλά των ανθρώπων εσφαλμένα πατάτες του είδους ότι το κράτος θα τους μοιράσει κατοικίες.

Στον καπιταλισμό η εκμετάλλευση που ασκείται είναι μονόπλευρη, όπως μονόπλευρος είναι και ο καθορισμός των όρων παραγωγής, κατανάλωσης, άρα και ζωής, από το κεφάλαιο και το κράτος. Άρα ο αγώνας για την λύση του στεγαστικού προβλήματος θα πρέπει να αποτελέσει μέρος του συνολικού αγώνα για την ανατροπή της καπιταλιστικής κοινωνίας.

**ΒΟΗΘΕΙΑ
ΘΑΛΑΣΣΑ
ΑΠΟ ΜΠΕΤΟΝ**

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΔΙΚΙΟ

ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

ΜΙΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ.

Στο κείμενο της εφημερίδας "Δοκιμή" με τίτλο "Δικηγόροι από το Πειραιά ξαναχτυπούν" θέλουμε να συμπληρώσουμε τα παρακάτω ιστορικά στοιχεία.

Μιά σειρά από δίκες ξεκινούν εναντίον των απεργών από την εταιρεία και το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας. Δικηγόρος της εταιρείας είναι ο Π. Βρεττός, μέλος της ΕΔΑ, που την υπερασπίζει και καταφέρεται εναντίον των ναυτεργατών και τους βρίζει. Αποδοκιμάζεται έντονα από αυτούς κι εκείνος μνησεί τον β' μηχανικό Π. Λιβερέτο με την κατηγορία ότι τον χαστούκισε. Ο "δημοκρατικός" Δικηγορικός Σύλλογος Πειραιά είναι στο πλευρό του υπερασπιστή των εφοπλιστών και με την αποφασιστική παρέμβασή του ο Π. Λιβερέτος καταδικάζεται ερήμην σε 2 χρόνια, παράλο που ο αστυνομικός μάρτυρας κατηγορίας βεβαιώνει στην δίκη ότι δεν αντιλήφθηκε το χαστούκι. Αργότερα ο Βρεττός ανακαλεί την μύνηση. Στις 20/4/1977 το Πειθαρχικό Συμβούλιο του Εμπορικού Ναυτικού αθώνει τους 14 ναυτικούς του "Διόλιαν Γουίντ", που είχαν κατηγορηθεί επειδή πάλαιφαν για καλύτερες συνθήκες δουλειάς και ζωής μέσα στο καράβι. Στις 21/6/1977 οι ναυτικοί καταδικάζονται από το δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο του Εμπορικού Ναυτικού σε στέρηση 1 ως 2,5 χρόνια του ναυτικού τους φυλλάδιου. Πρωτόδικα οι ναυτικοί είχαν αθωθεί, αλλά άσκησε έφεση ο Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας. Στις 24/8/1977 αυτοκυρκαλήθηκε στην τράπεζα του σπιτιού του ο Παναγιώτης Λιβερέτος, 29 χρονών που είχε στερηθεί για 2,5 χρόνια το ναυτικό του φυλλάδιο. Γιατί αυτοκτόνησε ο Λιβερέτος; (Τα στοιχεία είναι από το βιβλίο "Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικάζονται" σελ. 123, 123, 126, 137.)